

A REMÉNYHEZ: no-go zónák megszűnése

Nem lettünk valami ütős nemzet, mondja az Első és újranítja a lelakatolt pincéket, feléleszti a repedésekben maradt lényeket, akik emberek, csak máshogy, mint gondolnánk, tele van az ország repedésekkel, mindenhol van belőlük, csak máshogy, mint gondolnád, mindenhol vannak ilyen lények, akik eddig aludtak vagy altatták őket, és az ő külön kozmoszuk miatt olyan rücskös a magyar ugar, meg a kerti föld hátul, a ház mögött, nem az nem a vakond, Pista bácsi, és nem is a kommunisták aludtak eddig a repedésekben, képzeld el, hány repedés van szerteszt, erdőkből, városokban, és hányan aludhattak eddig ezekben, és mihez kezdenek álmatlanságukkal, mert az érződik, hogy innentől nem alszanak, sőt, feküdni sem fekszenek, remélem, legalább kedvesek, és etikájuk előzi a miénket, erős kételyük elúzi a krumplibogarakat, hátramenetre kényszeríti a sáskajárást, mert a sáskák már a betont rágják, táncolnak a földből kiálló vascsöveken és vicsorognak, mintha övék lenne minden, bekapcsolom a rádiót, hátha bemondják, hogy tárgyalnak a lényekkel, hajlandók a kapcsolatfelvételre, csak máshogy, mint gondolnám, kettő bejön a konyhába, a szemükkel kávét kérnek, adok nekik, kimennek a kertbe, megsimogatják a beteg fáimat, majd egy elkapnak egy-egy röhögő sáskát és megeszik, főzök még egy kávét, addig szinte felzabálják az egész sereget, minden szín felerősödik, minden szag karakteresebb lesz, minden mozdulatom szélesre kitért ajtó, átjön a szomszéd, hogy a tévében is bemondták, kinyitják a bányákat, megint beindulnak az üveggyárak, újraélesztik a téveszeket, megyek a postára, közben egyre több ház színesedik ki az utcában, azért biztos, ami biztos, kerülök egyet a templom felé, a tetejéről már eltűntek a sáskák, mondjuk a felét már szétrágták, sebjaj, mondom a tiszteletesnek, Isten ujjá újra megépíti majd, a tiszteletes, ha iszik, azt mondja, ezek angyalok, bazdmeg, angyalok fészkeltek be magukat a repedésekbe, persze,

persze, motyogom meg sem lepődve, mikor meghallom, hogy indulni fognak a választásokon, hiszen csak most ébredtek, bár elég látványos az ébredésük, én valószínűleg rájuk szavazok majd, és belépek, ha embereknek is lehet, bár mért nem lehetne, most van esélye a népnek, ezekkel a repedésangyalokkal, az ő tudásukkal, a remélhetőleg erős kételyeikkel, mert valahogy láttam a majdnem-szemükben ezeket, ahogy a kávémat itták, ahogy a fáimat simogatták, bár kicsit azért félelmetesek, meg, ha angyalok, a szárnyuk hol van, de az is lehet, hogy egyszerű halamdó nem láthatja, vagy a sok alvás alatt, ott a szűk helyeken, egyszerűen elsorvadtak, az embereknek is sok minden elsorvad már az évezredek alatt, nekik mért ne sorvadhattak volna el vagy le a szárnyaik, mikor hazamegyek már csak egyikük van a konyhában, a többiek a szomszédban, gondolom, de nem kérdezek semmit, a tévét nézi, ahogy őket mutatják, a többieket, ahogy a parlament falain húzzák végig karcsú kezeiket, ráfér, mondom a Hátrahagyottnak színtelen hangon és még azt is, ha a helyeteken lennék, megennék mindenkit, akinket nincsenek önálló gondolatai, persze csak ha nyertek, barátom. Nevet.

Sopotnik Zoltán (1974): költő, író, szerkesztő. Legutóbb megjelent könyve: *Moszkvics* (Kalligram, 2016).

